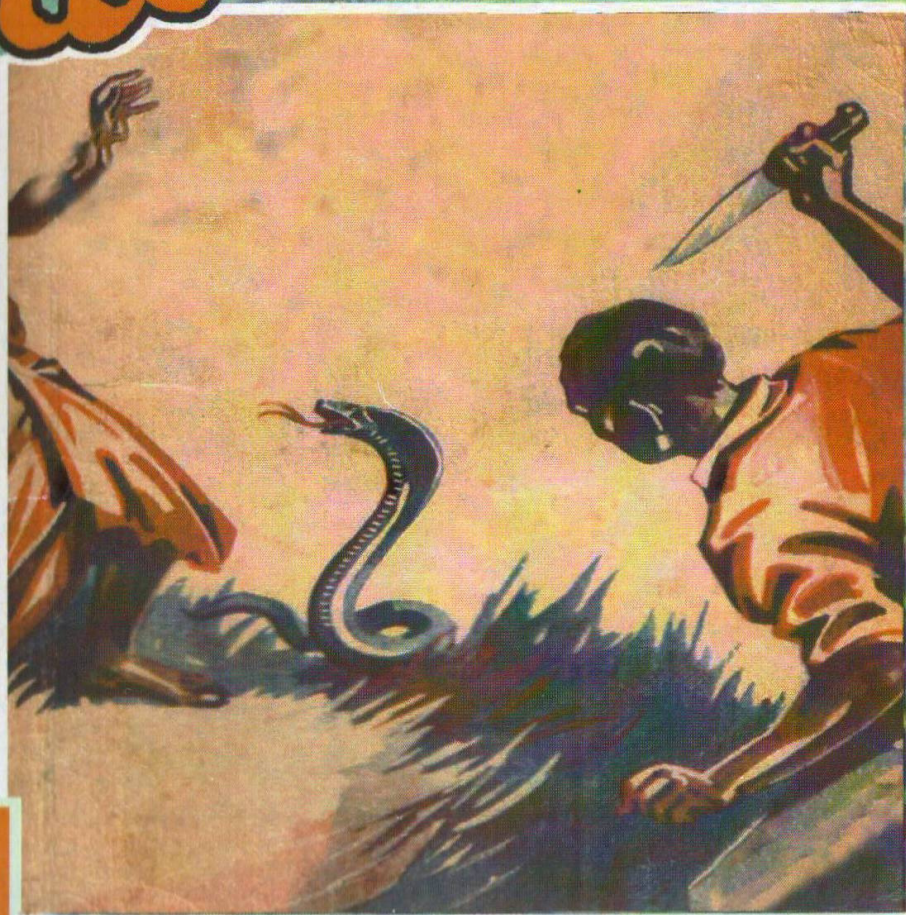

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

140

Tigrul verde

TIGRUL VERDE

de H. Warren — Traducere de LIA HÂRSU

I. — O FIARĂ MISTERIOASĂ

— Un pufăit ușor ne face să ne oprim locului — Începu doctorul Bertram — și să smulgem repede revolverele dela brâu, în vreme ce Pongo ridică fulgerător cuțitu-i enorm de rechin.

La cel mult zece pași înaintea noastră se afla un tigru, și după pufăitul lui părea foarte întăritat. Era de așteptat să ne atace.

În Kegalla, unde venisem din Colombo, părăsisem calea ferată, ca să cutreierăm pe jos minunatele văi, până la munți.

Străbătuserăm una din acele poteci lungi, înguste și acoperite cu vegetație, cari duceau de pe colinele împădurite până în văile acestea. La dreapta și la stânga potecii era desis de nepătruns și pufăitul furios al tigrlui se auzise dinspre partea dreaptă.

Ploile dese adânciseră poteca în pământ, astfel că ne aflam într'un fel de șanț. Cele două laturi se ridicau la vreun metru și jumătate în sus, așa că ne găsiam într'o situație cât se poate de neprielnică nouă.

Fiara întăritată urma să ne atace, probabil, de sus, și dacă tigrlul s'ar afla în săritură, nici împușcăturile noastre nu l-ar fi putut împiedeca. Chiar rănit de moarte ar cădea în trecătoare și în lupta cu moartea ne-ar mai putea sfâșia.

Iarăși se auzi pufăitul, de data asta chiar pe marginea desisului. Fiara trebuia să ne și fi mi-

rosit. Nu mai era timp să ne luăm puștile de pe umăr, — trebuia să pornim la luptă cu revolverele.

Deodată, lângă și deasupra noastră se stârni o larmă grozavă. Se părea că tigrul se încăierase cu un altul, căci puteam deosebi lămurit pu-făitul furios al acestor două fiare.

Dar cei dintâi pe care i auzisem părea să fie cu mult mai mare și mai puternic ca potrivnicul său, căci lupta dădunui numai câteva minute apoi se auzi un horecăt de moarte. Acum trebuia să fim pregătiți pentru atacul fiarei întăritate.

În vremea încăierării dintre cei doi tigri avusesem timp să ne luăm puștile de pe umăr. Domnea o liniște de mormânt. Cu siguranță că tigrul învingător ne iscodea prin frunzișul desușului, ca să prindă cel mai bun prilej pentru a se arunca asupra noastră.

În vremea asta ne puseram armele la punct și le îndreptăram asupra tufei îndărătul căreia avusese loc lupta dintre cele două fiare. Tocmai mă gândeam dacă n'ar fi bine să tragem un foc între crengi, ca să îndemnăm animalul la atac, când auziram ceva mai departe un șgomot slab, un foșnet în frunziș. Apoi la cel mult zece metri de noi tigrul se ivi pe potecă, prîvi o clipă îndărăt, ca și cum ar chibzuia dacă să ne atace, după aceea însă dispăru cu o săritură spre stînga potecii, în denșul încălțit.

În clipa aceasta l-am fi putut împușca, dar trebuie să mărturisesc că eram cu desăvârșire uluit. Și cu Marian și Pongo se petrecea același lucru, după cum îmi spusera mai târziu.

Căci uriașul tigru era... verde! Tot timpul

său, afară de o fâșie de pe pânțele, avea o culoare deschisă galben-verde.

— Mariane, ai văzut? izbutii să-l întreb pe prietenul meu, după câteva clipe.

— Da, e ciudat de tot. Și nu ți s'a părut și ție ca și cum ar fi șuerat cineva?

— O fi fost o pasăre — răspunsei. — Dar la spune, cum îți explici această culoare ciudată a tigrului?

— De, trebuie să mărturisesc că nu-s în măsură să dau vreo lămurire — zise Marian.

— Ciudat, abia am pus piciorul pe pământul Indiei că și încep minunățiile! Un tigr verde — iată ceva nou! Haide să vedem dacă îi putem lua urma.

— Stai puțin, Mariane! Să-l vedem mai întâi pe celălalt, căci e foarte interesant cum ăsta verdele de aici l-a ucis pe potrivnicul său.

— Da, ai dreptate — încuviință Marian — dar să fim cu mare băgare de seamă.

Pongo începu să croiască un drum prin desis și după câteva minute era la locul unde fusese încăierarea dintre cele două fiare.

Lângă un tufiș zăcea un trup mic, galben, sfâșiat în bucăți. Era un ghepard, unul din acei ciudați leoparzi de vânătoare, ceva între pisică și câine.

Era uimitor că se putuse împotrivi atât timp puterii și sălbătăciunii unui tigr, care era aproape de două ori mai mare ca el.

Fram peste măsură de mirat de întâlnirea cu animalul acesta în pădurile Ceylon-ului. Gheparzii asiatici trăiesc de obicei mai la Nord, în stepe, unde antilopele și cerbii le servesc de hrană.

Marian privi și el gânditor la hoitul ghepardului și zise:

— Nu poate decât să fi fost adus de cineva aici, cu siguranță că vreun locutor ai insulei l-a ținut ca o curiozitate. Păcat de el!

Avea dreptate. Gheparzii se domesticesc ușor, căci au multe din însușirile câinelui.

Tocmai când ne pregăteam să ne întoarcem se stârni sgomot în desiș, apoi crengile unei tufe se mișcă și, încetșor, se ivi un alt ghepard.

Ne aruncă doar o privire scurtă, după care se apropie de cadavrul camaradului său. Il adulmecă și scoase un schelălăit dureros.

Apoi mirosi locul luptei, găsi, probabil, urma misteriosului tigru verde, și în aceeași clipă ființa lui se schimbă cu totul. Părul de pe ceafă i se sburli, ochii i se holbară și scoase un pu-făit mânios.

Se părea că vrea să se ia pe urma tigrului, dar se înapoie iarăși la hoitul ghepardului și-l mai adulmecă odată, scoțând din nou schelălăitul acela dureros.

Marian îl chemă și animalul veni într'adevăr spre noi. Și când părăsirăm desișul, coborând pe poteca îngustă, ne urmă ca un câine credincios.

— Am găsit, care va să zică, un nou însoțitor — zise prietenul meu, râzând. — De mult îmi doream eu un câine care să ne întovărășească. În loc de câine, avem un ghepard; puținii oameni se pot lăuda cu asta.

— Numai de-ar rămâne la noi, — zisei eu — căci se pare că stăpânu-său e undeva pe aproape. Ah, uite că vine cineva!

La o cotitură a potecii se ivise un European. Zărind ghepardul, care o luase înainte, el smulse pușca de pe umăr, dar înainte să-i pu-

tem striga să nu tragă, el și izbucni în râs și lăsă arma în jos.

— Ce, un ghepard? făcu dânsul, mirat.

Apoi ne zări și imediat își duse mâna la revolverul pe care-l avea, alături de cuțit, în brâu.

— Lasă arma la locul ei, suntem niște călători pașnici! îi strigă prietenul meu.

Dar străinul nu-și deslipi mâna de pe revolver, până furăm aproape de el. Atunci ne privi cercetător cu ochii-i mari, negri, dădu din cap mulțumit și lăsă mâna de pe armă.

— Păreți oameni de treabă, domnilor — zise el, cu glas simpatice — cu toate astea trebuie să vă rog să-mi arătați permisul de purtat armă.

Marian îi întinse permisul pe care-l căpătasem în Colombo. Străinul îl cercetă, apoi se înclină și zise:

— Mă bucur că am prilejul să vă cunosc, domnilor. Am auzit multe despre dv. Imi dați voie să mă prezint: James Fox, inspector-de-
tectiv din Colombo.

Strânserăm mâna simpaticului polițist, apoi el întrebă mai departe:

— Îngăduiți-mi să vă întreb dacă ați venit încoace cu un anumit scop?

Părea să aștepte răspunsul cu multă încordare. Când însă Marian îi zise că vroiam numai să străbatem insula, Fox rămase desamăgit. Arată apoi spre ghepard și întrebă:

— Cum ați ajuns să puneți mâna pe acest animal rar, domnilor?

— S'a alăturat de noi în desiș — povesti prietenul meu. — Tovarășul său a fost sfâșiat de un tigru ciudat.

Fox tresări, apoi întrebă repede:

— De ce era ciudat tigrul, domnule Farrow?

— Te rog să nu râzi — spuse Marian — dar tigrul acela era... verde.

— Ah!

Era o satisfacție nespusă în această exclamație și inspectorul zise cu bucurie:

— Atunci înseamnă că sunt pe urma cea bună, pentru că, domnilor, aflați că urmăresc acest tigr verde.

Șovăi câteva clipe, apoi adăugă:

— Din păcate nu vă pot povesti mai mult în privința aceasta, căci la mijloc e o taină în legătură cu politica, probabil. Asta înseamnă că ne vom mai revedea. Bine 'nțeleș dacă voi supraviețui luptei cu tigrul.

Tăcu o clipă, pe urmă întrebă:

— Unde l-ați întâlnit?

— La vreo cincizeci de metri de aici — răspunse Marian. — Venea din partea dreaptă a desişului și a dispărut spre stânga. Cu siguranță că vei da de urmele sale.

— Vă mulțumesc, domnilor, și nădăjduiesc că ne vom revedea. Mergând înainte pe poteca asta, ajungeți în așa zisa „Vale urde plutește umbra morții“, cum o numim noi. Acolo bântue malară și ucide încet dar sigur pe locuitori. Fiți cu băgare de seamă și aveți grijă să luați regulat chinină. Mergeți cu bine, domnilor!

Ne strânse mâinile și porni repede pe potecă. În curând se făcu nevăzut în pădure.

— Ciudat! făcu Marian — Misterios, era tigrul acela verde, dar tot atât de misterioasă pare să fie afacerea asta, cu care e în legătură. În sfârșit, să ne vedem de drum spre „valea morții“! Asta e un nume care făgăduiește mult.

Merserăm liniștiți înainte pe potecă în jos.

O vale întinsă de un verde-deschis se făcea

Înainte de noastră. Erau câmpii de orez, care în parte sunt ținuturi mlăștinoase naturale și nu e nevoie să fie irigate.

Coborîrăm tot mai în vale. Ghepardul sărea înainte, coti deodată brusc spre stînga și se făcu nevăzut. Când ajunserăm la locul acela zărirăm o casuță de lemn, așezată în mijlocul unei livezi.

Făcea o impresie cât se poate de frumoasă; ocolirăm tufa, sclipind în culori aurii, ce înfloreau în fața intrării și pătrunserăm în casă. Dar nu găsirăm pe nimeni acolo.

Pereții lipiți cu lut, lucrurile casnice, rogojiile, totul era plin de țânțari, cari poartă în trompele lor grozavii microbi ai malariei. Ghepardul se așezase în voie într'un ungher al casei și se uita la noi cu o privire adormită.

— Trebuie să-l căutăm pe proprietarul casei — zise Marian — și să-l vestim de moartea celui alt ghepard. O fi la ogorul lui de orez.

Merserăm mai departe în jos pe potecă. Trecurăm printr'un crâng cu banane, apoi se ivi în fața noastră plantația întinsă de orez.

În clipa următoare Pongo scoase o exclamație de uimire, apoi trase cuțitul din brâu și sări înainte.

Ne aflam în fața unui arbust mare; sărirăm și noi înainte și văzurăm o priveliște ciudată. Un Tamil, care era de recunoscut după părul strălucitor, împletit în coc la ceafă, și după veștmântul alb, care lăsa desgolit unul din umeri, stătea nemișcat, încrămenit, cu chipul schimonosit de spaimă, în fața unei cobra uriașe, care se ridicase la picioarele sale și se pregătea să-l înșface.

Atunci interveni Pongo, care se apropiase

până la câțiva pași. Iși repezi brațul cu cuțitul și nimeri șarpele sub cap; îi străpunse ceafa și beregata și prin puterea loviturii svârli târâtoarea cât colo (*Vezi ilustrația de pe copertă*). Șarpele se mai svârcoli câțva timp, apoi rămase nemișcat.

Pongo zâmbi către Tamil, scoase cuțitul din trupul cobrel, îl șterse în iarbă, apoi îl puse înapoi în brâu. Afacerea era încheiată pentru el.

Tamilul, însă, îl privi recunoscător, îi întinse mâna și îndrugă câteva cuvinte pe limba lui. Pongo zâmbi iarăși, pe urmă veni îndărăt la noi și se așeză în spatele nostru.

Străinul se apropia acum agale la noi, se opri la doi pași, ne iscodi cu privirea câteva clipe, apoi se înclină.

— Domnilor, tovarășul dv. mi-a salvat viața — spuse într-o englezească fără cusur; — v'aș putea arăta recunoștința mea într'un fel oarecare? Vreți cumva să străbateți Lanka (astfel numesc băștmașii Ceylon-ului) spre răsărit? Eu mă numesc Sena și ale mele sunt câmpiile cât vedeți cu ochii.

Se cunoștea că Tamilul acesta avea o creștere bună și deoarece presupuneam că el ne-ar putea fi de folos, ne prezintară și noi, iar Marian zise:

— Ai ghicit, domnule Sena, vrem să străbatem Ceylon-ul spre răsărit și să facem cunoștință cu moravarile și felul de viață al locuitorilor.

— Asta mă bucură — răspunse Tamilul — și văd că nu sunteți Englezi. De, Anglia e stăpână peste Lanka, tot așa cum au fost și strămoșii mei adesea, în vremuri de mult apuse.

— Da — încuviință Marian — Tamilii au

stăpânit adesea insula și s'au întors mereu după ce Cingalezii i-au alungat.

— Foarte adevărat, domnule Farrow — zise Sena, cu ochi strălucitori — și vă pot spune doar atât, că istoria insulei noastre o să se mai schimbe odată, din temelie. Cingalezii și Tamiliil se mai dușmănesc încă, dar poate că s'or mai uni odată, ca să scoată Lanka de sub stăpânire străină. Dacă, peste câțiva ani, veți auzi cândva de numele Dutha, atunci să vă aduceți aminte de vorbele mele. Dutha acesta e un urmaș al vechiului rege cingalez Dutha Gamani, care în urmă cu o sută cincizeci de ani a smuls iarăși întreaga insulă strămoșilor mei, Tamiliil. Tot Dutha Gamani e acela care a ridicat în Anuradhapura vestita Ruanweli Dagaba, care mai târziu a fost iarăși jefuită de Tamiliil. Dutha e vecinul meu și locuiește mai înlăuntrul insulei. Suntem dușmani, din pricina obârșiei noastre. Acum însă ne-am înmormântat dușmănia, căci trebuie să învingem cu puteri unite un dușman mai tare ca noi.

Sena tăcu câteva clipe, apoi își trecu mâna peste frunte și urmă:

— Să lăsăm visurile, domnilor, și dați-mi voie să vă poftesc în coliba mea ca să luați o gustare.

Ne înapoiarăm la căsuța unde fusesem cu puțin înainte. La intrarea noastră ghepardul se ridică și mârâi mulțumit, văzându-și stăpânul.

Sena vorbi cu el, apoi zise:

— Mă miră unde o fi rămas celălalt ghepard al meu. Țsta de aici e Maha, dar tovarășul său, Gaba, lipsește. Și nu prea rămân ei despărțiți mult timp, sunt frați, și i-am primit în dar.

— Gaba e mort — spuse Marian.

0 Se uită la Tamil, care-l privi uimit, apoi urmă:

— A fost sfâșiat de un tigru, sus lângă po-
teca pe care am venit încoace.

Sena tresări speriat și întreabă repede:

— Un tigru? Aici? L-ai văzut dv.?

— Da. Probabil că-l cunoști și d-ta, căci te
văd foarte turburat. Și pot răspunde întrebării
care-ți stă pe limbă: tigrul acela e verde.

II. — DUTHA, NEPOT ȘI STRĂ- NEPOT DE REGI

Sena clătină doar capul, apoi zise:

— Trebuie să fie o taină mare și primej-
dioasă în legătură cu acest tigru, care de o
lună face nesigură partea asta a insulei. Știu că
Englezii caută se dea de rostul acestei taine,
dar până acum s'au ales numai cu pierderi
omenești. Doi vânători cu noscuți și vreo câți-
va polițiști i-au căzut victime. Acum e aici
mister Fox din Colombo.

— L-am întâlnit — zise Marian — se luase
pe urma tigrului verde.

— Atunci să știți că n'ou să se mai întoarcă.
Dar să lăsăm în pace taina. Poftim, domnilor,
serviți-vă!

Umpluse trei cupe străvechi, de metal, și ni
le oferī. Era un vin acrisor de fructe, foarte
bun. Când puserăm jos cupele, ghepardul se
apropiă de Marian și începu să se gudure pe
lângă el. Prietenul meu mângăia frumosul animal
și zise în glumă:

— Ce zici, Maha, n'ai vrea să mergi cu noi?

Și întorcându-se spre mine, adăugă:

— Nu crezi și tu, Robert, că ne-ar trebui un astfel de însoțitor? Puțini oameni se pot mândri cu asemenea tovarășie.

— Da, — încuviințai eu, răsând — am stărni pretutindeni luare-arninte. De mult îmi doream eu un tovarăș ca ăsta. Ne-ar putea fi de mare folos.

Il mângăiai și eu pe Maha, care se lipi de picioarele mele. Pongo, însă, făcu o mutră încruntată și privi cam disprețuitor la ghepard. Părea gelos credinciosul nostru Negru.

Sena se uită zâmbind la animal, pe urmă spuse:

— Domnilor, vă rog să-l luați pe Maha în dar dela mine. Va fi pentru dv. un însoțitor foarte credincios și curajos, gata să-și dea oricând viața pentru dv.

Se aplecă asupra animalului și-i șopti câteva cuvinte cu glas poruncitor. Ghepardul îl privi cu ochii-i inteligenți, veni apoi între Marian și mine, și începu să-și frece capul când de picioarele mele, când de ale prietenului meu.

— V'a recunoscut de stăpâni — zise Sena. — Pricepe și porunci rostite în englezește. Gaba e mort acum, așa că voi cere să mi se trimită alți gheparzi.

Mulțumirăm călduros Indianului pentru darul său. Pongo însă făcu o mutră și mai încruntată, învălui pe Maha într-o privire furioasă și mormăi:

— Pongo poate și singur apăra Massers.

— Nici vorbă, dragă Pongo — zise Marian, prietenos. — Maha nu va fi în stare să ne apere, dar ne-ar putea fi de folos în anumite împrejurări, cum ar fi, de pildă, la vânatoare. Tu rămâi și de acum încolo credinciosul nostru Pongo.

Chipul uriaşului se mai luminează, dar prea multă simpatie nu părea să aibă, totuşi, pentru noul nostru tovarăş.

Tocmai vroiam să ne luăm rămas bun dela gazdă, când auzirăm paşi uşori apropiându-se de colibă, şi un Indian bătrân intră înăuntru.

Era un cerşetor, după cum arăta sacul ce-l avea în spate. Era gol şi mânjit pe jumătatea de sus a trupului, o barbă rară, cărunţă, îi împrejmuia faţa, iar toată îmbrăcămintea lui era un veştmânt larg, alb şi un turban de aceeaşi culoare.

Dar ochii-i erau mari, plini de foc, cu o expresie atât de mândră şi poruncitoare, de parcă acest biet cerşetor ar fi avut sub puterea sa milioane de oameni.

În mână dreaptă ţinea un toiag de abanos, cioplit artistic la partea de sus şi bătut în aur.

Bătrânul ne învălui într-o privire cercetătoare, ridică sprâncenele, mirat, când zări ghepardul între noi, apoi se întoarse spre Sena şi îi vorbi cu glas răsunător.

Din păcate nu vorbeau indiana — pe care o înţelegeam şi noi — ci, probabil, limba tamilă. Sena tresări speriat şi făcu un gest care trăda furie, dar şi resemnare, apoi îl conduse la uşă pe bătrân, care ne salută din cap.

Când se înapoia ne privi câteva clipe iscoditor, apoi zise şovăind:

— Dv. vreţi să mergeţi de aici direct spre răsărit, nu e aşa? Atunci v'aş sfătui să faceţi un mic ocol, după ce veţi fi străbătut valea asta, care înconjură ogoarele mele de orez. Când ajungeţi colo jos daţi iarăşi de o colină împădurită, peste care duce o potecă îngustă, ca şi peste colina dindărătul nostru, pe care aţi stră-

bătut-o. Mergând tot înainte pe poteca asta ajungeți în valea care e a lui Dutha. O străbateți și pe asta și dați iarăși de o colină. Dar acolo vegetația e atât de deasă, încât cu greu vă veți putea croi drum, pas cu pas. Vă sfătuiesc să țineți drumul mai spre miazăzi și să mergeți spre răsărit, pe marginea văii. Prin asta scutiți drumul obositor peste deal.

Bănuii îndată că Sena nu spunea tot adevărul. Dintr'o pricină oarecare nu trebuia să străbatem colina pomenită. Și Marian gândea la fel ca mine, căci râse și spuse:

— Zici că poteca e acoperită cu bălării, domnule Sena? Asta n'are ce să ne supere, căci am străbătut noi păduri seculare unde nu erau nici pomeneală de poteci. Și-apoi, cred că ocolul pe care ne sfătuești să-l facem ne-ar răpi mult timp — nu?

— Hm, da, o jumătate de zi tot ați pierde — încuviință Sena, cam stingherit — dar cred că v'ar trebui mai mult ca să treceți colina, și nici nu știu dacă o să izbutiți să ajungeți de partea cealaltă.

Ultimele cuvinte le rostise mai încet, ca pentru sine, și se speria când își dădu seamă de nechibzuința asta. Marian nu-i lăsă răgaz și-l întrebă:

— Domnule Sena, ne ascuți ceva? Numai din pricina bălăriilor trebuie să ne ferim de drumul acela?

Indianul răsuflă din adânc, ne privi grav și răspunse:

— Nu, domnilor, drumul e chiar foarte bun, căci e folosit destul de des. Dar în desișul acestei păduri seculare trăiesc oameni pe cari dv. i-ați numi fanatici. Ei așteaptă și nădăjduiesc

în reîntoarcerea vechei stăpâniri a rasei lor și sunt încredințați că starea de robie de astăzi se datorește numai necredinței poporului față de zei. De aceea și-au ciădit acolo în pădure un templu, despre care se vorbește, dar pe care nimeni nu l-a văzut încă, sau, ca să mă exprim mai bine, niciunul care l-a văzut nu l-a părăsit viu.

Marian făcu o mutră mirată, apoi zise, încetșor:

— Pricep, domnule Sena. Acolo în pădure s'au statornicit fanaticii neamului dumitale. Peste Tamili tronează Șiva—și „Șakti“ a lui, adică soția sa, este „Durga“, care e numită de toți „sângeroasa Kali“. Acum pricep eu prevenirea dumitale.

Sena se uită în pământ și tăcu. Așa dar, asta era taina propriului său popor și-mi dădui seama că ne împărtășise secretul existenței templului numai din recunoștință pentru că Pongo îi salvase viața.

— Domnule Farrow — zise Sena acum — eu v'am prevenit, mai mult nu pot face. Tocmai acum e foarte primejdios de trecut colina, și asta mi-a spus adineauri tatăl lui Dutha.

— Cerșetorul acela era tatăl lui Dutha? făcu Marian, uluit.— Atunci se trage din seminție de regi? Cum de a ajuns cerșetor?

— Tatăl lui Dutha este mândru — răspunse Sena — el, ca nepot de regi, n'are nevoie să muncească. Poporul îi dă cu dragă inimă tot ce-i trebuie. E chiar foarte mânios pe fiul său, care s'a apucat de agricultură. Și nici Dutha n'ar fi făcut-o, dacă n'ar fi recunoscut și el, ca și mine, puterea banului. Trebuie să îngrămădim comori mari, dacă vrem să ne înfăp-

luim planul nostru tainic. Și oameni îi noștri, cari ne muncesc pământurile, se mulțumesc cu piață puțină, căci cunosc țelul nostru și lucrează cu dragă inimă pentru el.

— Îți mulțumesc pentru încrederea arătată, domnule Sena — zise Marian. — Noi suntem numai niște călători, cari vor să cunoască țări și oameni și vom păstra pentru noi taina dv. Dar ia spune, crezi într'adevăr că drumul peste dealul acela e atât de primejdios?

— Da — răspunse Tamilul, cu hotărâre. — Și vreau să vă mărturisesc ceva, ca mulțumire pentru că ați declarat că nu veți trăda intenția mea și a lui Dutha. A ibilor cari stăpânesc deocamdată „Lankadiva” noastră, adică „Insula Zeilor”. Poate că prin asta vă trimit în mare primejdie, căci văd eu bine că dv. sunteți dintr'aceia cari ajutați cu dragă inimă pe oricine. Poate că vi se va trage chiar moartea de pe urma asta.

„Tatăl lui Dutha mi-a comunicat că în noaptea trecută două tinere Englezoaice, care cutreieră insula noastră de dragul aventurilor, au dispărut pe o colină. Tatăl lui Dutha se teme că prin fapta asta, fanaticii ar putea abate atenția autorităților și asupra noastră. Noi nu trebuie să facem însă nimic împotrivă, deoarece ne-am atragă și noi ura acestor credincioși. Dar ar fi mai bine ca aceste două femei să fie eliberate și poate că nu vor spune nimic din ce li s'a întâmplat.

Sena ne privi iscoditor. Socoteala sa dovedea multă viclenie din partea lui. Din faptul că noi străbăteam insula pe jos, din felul cum eram înarmați și din isprava lui Pongo, putea deduce că ne plăceau aventurile și nu ne te-

meam de primejdii. Și așa fiind vroia să lase pe seama noastră eliberarea fetelor prizoniere pentru ca să n'aibă el-însuși neplăceri cu fanaticii.

Drept e că eliberarea celor două fete n'o dorea din iubire de oameni sau compătimire, ci pentrucă știa bine că Englezii vor porni cercetări întinse pentru găsirea compatrioatelor lor — și atunci se putea ca planurile lui și ale lui Dutha să fie zădărnice.

Marian râse și răspunse:

— Din punctul d-tale de vedere ai procedat foarte bine, domnule Sena. Ne vom da ostenală să le eliberăm pe Englezoaice. Dar nu știi într'adevăr unde se află templul acela și cum e clădit?

— Nu — răspunse Sena și privi cu atâta sinceritate la prietenul meu, încât ne dădurăm îndată seamă că spunea adevărul. — Știu bine că au dispărut oameni în pădurile acestui deal, dar aceia au fost de altă credință. Acum pentru întâia oară au fost Albi luați prizonieri, și încă fete. Asta nu trebuie să se întâmple. Ti-aș fi recunoscător, domnule Farrow, dacă le-ai elibera. Și poate că, din recunoștință, nu vor trăda taina.

— Mă voiu sili să le îndemn să nu facă asta — zise Marian — în primul rând însă trebuie să le eliberăm, deși nu cred ca lucrul să meargă atât de ușor. Cât ne trebuie până s'ajungem la dealul acela?

— Diseară ajungeți la casa lui Dutha, care vă va găzdui cu multă bucurie. Dacă porniți la drum mâine dimineață, cam pe la amiază ajungeți la poalele dealului. Ținutul devine primejdios abia către seară, când ies credincioșii.

— Foarte bine — zise Marian. — Asta înseamnă că mai avem o jumătate de zi ca să cercetăm de sișul. Cred că vom descoperi poteci cari duc la templul acela tăinuit. Să pornim însă imediat, ca să ajungem la Duiha încă înainte de a se întuneca.

— Vă vom însoți — se offeri Tamilul — ca să nu pierdeți mult timp cu căutarea potecii.

Se apropiă de Marian și mirosi în juru-i.

— Ah, credeam la început că mă înșel — zise el apoi, mirat — dar văd că ați și găsit planta al cărei suc îndepărtează tântarii primejdioși.

— Da, Pongo al nostru a căutat-o — spuse Marian. — Ne am folosit de ea ori de câte ori treceam prin paduri și pe lângă mlaștini.

— E foarte bună — zise Sena — dar luați și alifia asta, al cărei miros nu dispare atât de repede. Ungeti-vă pe mâini și pe față cu ea și veți putea străbate fără teamă „Vaile umbrelor morții”.

Dădu lui Marian o cutie de bronz, care părea să fie veche de tot, după cum dovedeau cizelațiile fine de pe dânsa. Prietenul meu luă darul, mulțumind.

— Mai avem timp un ceas — zise acum Sena — și răgazul acesta îl vom folosi ca să mâncăm.

Ne puse înaintea niște mâncăruri minunate de orez și fructe, și după ce ne săturarăm, Marian întrebă:

— Domnu le Sena, încă o întrebare: Tigrul acela verde e în vreo legătură cu fanaticii?

— Nu — răspunse Sena, foarte serios și oarecum cu teamă — tigrul ăsta verde e o taină despre care nu știu nimic. Se zice însă c'ar

18 fi invulnerabil. Mulți postași, călători și negustori au fost atacați și târâți cine știe unde, chiar vânători englezi de tigri, cunoscuți ca buni pușcași. Zău, domnilor, dacă n'aș fi studiat în Europa, aș crede că e vorba de vreo zeităte, cum cred toți oamenii mei.

— Hm, asta ar fi ceva pentru noi, Robert — zise Marian, pe gânduri. — De ce să străbatem insula pe jos, dacă e să nu întâmpinăm niciun fel de aventuri în drum.

— Bine, bine, mai întâi să încercăm să le eliberăm pe cele două Englezoaice — zisei eu — apoi vom mai chibzui ce e de făcut Cred că o să avem mult de furcă cu fanaticii ăia.

— Asta în orice caz — încuviință Marian. — Dar de 'ncercat trebuie să 'ncercăm. Așa, acum a trecut ceasul — putem porni, domnule Sena ?

— Da, domnilor, să mergem.

Când părăsirăm coliba și o luarăm în jos pe potecă, mai întorsei odată capul să privesc peisagiul, care era de o măreție cum nu mai văzusem.

Câteva ceasuri meraserăm prin terenul mlăștinos în care creștea orezul — apoi ajunserăm, în sfârșit, la colina ce despărțea ogorul lui Sena de al lui Dutha.

După o jumătate de ceas dădurăm de o colibă care era aidoma cu a lui Sena. Un Cingalez tânăr și subțirel ieși în prag. Sena îl salută cu multă demnitate și Dutha răspunse în același fel. Văzurăm imediat că aici stăteau în față doi dușmani, cari se înțeleseseră numai vremelnice, ca să atingă un țel mareț.

Sena vorbi mai mult timp cu Dutha; acesta ne salută apoi politicos și ne pofti în colibasa,

Avca și el cultură europeană și stăpânea bine limba engleză.

19

După cină, care se compunea tot din orez și fructe, mai stăturăm mult de vorbă cu cei doi bărbați și aflărăm lucruri interesante din istoria Ceylon-ului.

III. — SLUJITORII „SÂNGEROASEI KALI“.

Cu simțiminte cam amestecate pășii a doua zi dimineața pe poteca îngustă care ducea în sus pe colina din fața noastră.

Cingalezul ne călăuzise până la începutul potecii, apoi se despărți foarte politicos de noi.

Căutai să par nepăsător și zisei lui Marian:

— Să sperăm că vom găsi în curând cărarea ce duce la templul acesta. Trag nădejde că vom izbuti să le eliberăm încă astăzi pe Englezoaice.

— Eu unul trebuie să mărturisesc că socot întreprinderea noastră foarte grea și primejdioasă. Nu trebuie să-i subprețuiești pe Cingalezi pentru că par atât de blânzi și răbdători, ci trebuie să te gândești că se trag din vechi seminții războinice, a căror istorie e scrisă cu sânge.

Marian se opri pe când vorbea. Acum urmă:

— Trebuie să mergem foarte încet și să fim atenți la flece sgomot. Trebuie de asemenea să încercăm să găsim cărarea ce duce la templul tănuț. Firește că ea nu pornește de pe poteca asta adesea folosită, ci de undeva îndărătul unei tufe dese sau a unui copac uriaș. Așa dar trebuie să cercetăm cu luare-aminte desigur de amândouă părțile potecii și să ținem revolverele în mână. Haidem!

Ca totdeauna când era vorba de întreprinder primejdioase, Pongo luase conducerea. Maha noul nostru însoțitor, se ținea când pe lângă Marian, când pe lângă mine. Părea să-și dea seamă că Pongo nu-l prea avea la inimă, căc nu se apropia de uriașul Negru.

Ajungând într'un luminuș potrivit de mare ne oprirăm. Se prea putea ca îndărătul vreun tufe de pe aici să fie poteca pe care o căutam.

În vreme ce Pongo își rotea privirea în juru-i, șoptii deodată prietenului meu:

— Mariane, te pomenești că Maha ne ș poate ajuta aici. Doar o fi el în măsură să a dulmece urmele fanaticilor. Ce-ar fi să încercăm ?

— E o idee bună — încuviință prietenul meu — dar mă tem că nu e de ajuns de desat pentru asta. Să vedem mai întâi dacă Pongo al nostru nu poate găsi el poteca.

Examinarăm în tăcere desişul care împresura luminişul de jur împrejur. Stăteam nemișcați și liniștiți. Pădurea părea moartă, nicio vîetate nu se clintea.

Deodată tresărirăm speriați. Aproape de tot trosnise o cracă uscată. Nu putea fi un animal, căci chiar sub laba tigrlui nu s'ar rupe o cracă.

Un om trebuia să fie deci pe aproape. Dar cine altcineva decât un fanatic putea da tărcoale prin desiş ?

Ne dădurăm repede un pas înapoi, până furăm lângă tufele din care ieşiserăm în luminiş. Aici eram cel puțin la adăpost de a fi descoperiți imediat de ochii unui om care ar păș acum în luminiş. Marian strânse revolverul în mîna dreaptă și eu îi urmai pilda.

Fără voie, îmi îndreptai atențiunea mai mult spre tufişurile îndărătul nostru, decât spre luminişul din faţă, căci sgomotul crăcii frânte se auzise din spre stânga. Templul trebuia deci să fie în nordul pădurii.

Privisem înc'odată îndărăt şi când, după câteva clipe întorsei iar ochi spre luminiş, era cât p'aci să scot un tipăt de spaimă, căci înaintea tufelor de pe marginea de Nord stăteau patru făpturi, care se iviseră pe nesimţite.

Ne zăriră abia după ce făcuseră un pas înainte şi rămaseră nemişcate, holbându-se la noi. Purtau numai şorţ şi turban, dar între cutele şorţului zării laţurile de piele, simbolul credincioşilor zeiţei Kali, cari porniseră la drum ca să aducă o jrtfă sângeroasei lor stăpâne.

Pe frunţile indivizilor înalţi şi spătoşi se vedeau diagile verticale, albe, semnul lui Şiva, soţul zeiţei. Se părea că prezenţa noastră îi surprindea peste măsură. Ca fulgerul îmi trecu prin minte că vor fi având tovarăşi cari ne dădeau acum târcoale pe la spate. Şi acestora le va fi lesne să ne atace, atâta timp cât atenţiunea noastră era îndreptată asupra celor din faţă.

Intorsei binişor capul şi privii îndărătul nostru, printre crengi. În acelaşi timp scosei revolverul ca să pot trage îndată, dacă va fi nevoie.

Mă întorsei repede, speriat, când Marian mă ghionţi. Şi câteva clipe rămasei incremenit, văzând luminişul pustiu. Crezui că mi se năzărise numai, dar Marian îmi alungă această credinţă :

— Ai văzut bine, erau patru „gâtuitori“ în luminiş, dar când ai întors capul, ei au dispărut cu iuteala fulgerului îndărătul tufişului acela de colo, cu flori aurii.

— Să ne luăm îndată după ei ? întrebai. — Sau străbatem liniștiți luminișul și facem așa ca și cum am vrea să ne urmăm drumul pe potecă ? Poate că izbulim să-i înșelăm în felul acesta. Căci de sigur că acum s'or fi pus la pândă îndărătul tufei.

— Eu mă gândesc de n'ar fi mai bine să ne'ntoarcem — zise Marian — ca și cum ne-am fi speriat rău de această întâlnire cu ei. Atunci poate că s'or lua după noi și-i putem ataca.

— E bună ideea — încuviințăi eu. — Cu siguranță că s'or lăsa îndemnați la o urmărire, căci după credința lor, jertfa pe care și-au ales-o nu trebuie să le mai scape.

— Am auzit și eu asta — răspunse Marian. — Hai să pornim repede înapoi și vom găsi noi prilejul să le întindem o cursă.

Ne întoarserăm și pornirăm îndărăt pe potecă.

Eu eram acum întâiul, iar Pongo venea la urmă. În sfârșit, după ce meraserăm o bucată bună de drum îl auzii pe Marian îndărătul meu spunând: „Stail“ Mă oprii și văzui că examina cu luare aminte un copac mare de lângă potecă. Apoi arătă numai în sus în frunzișul des și eu îl pricepui. Trebuia să ne ascundem în ramurile arborelui uriaș, ca să-i așteptăm pe grozavii urmăritori.

Mă dădui repede cu doi pași îndărăt și șoptii :

— Mariane, dar unde-l lăsăm pe Maha al nostru ? Dacă ne dă de gol ?

— Trebuie să lucrăm foarte repede, Robert — răspunse prietenul meu — astfel ca înainte să bage de seamă Indienii prezența ghepardului, va trebui să și sărim jos și să-i culcăm la pământ. Dacă va fi cu puțință, ar trebui să-i

doborîm pe toți patru, ca să nu scape vreunul și să-i alarmeze pe fanaticii din templu.

În vreme ce noi schimbam aceste cuvinte, Pongo se și săltase în copac. Îl urmaram imediat și Marian porunci ghepardului, care se ținea de noi, să se așeze la rădăcina arborelui, ceea ce inteligentul animal făcu.

Când furăm sus, între crengi, începurăm să privim în jos pe potecă — atât cât puteam vedea dintr'însa — și după câteva minute îi zărirăm venind.

Aplecați, cu mișcări repezi, păreau niște fiare de pradă. Țineau în mână lațurile acelea cari gâtuiau omul, gata să le asvârle în orice clipă.

Marian îmi puse mâna pe umăr, apoi arătă spre cei doi Tamili din urmă. Pe aceștia trebuia să-i luăm noi în primire deci, în vreme ce Pongo trebuia să ia asupra-și pe cei doi din față.

Credinciosul Negru dădu doar din cap când Marian îi puse și lui mâna pe braț, arătându-i apoi spre cei din față. Indienii se aflau acum chiar sub noi, așa că venise momentul când să ne aruncăm asupra lor.

Eu îmi și încordasem trupul, ca să sar. Pongo stătea nemișcat, dar ochii săi scânteiau. Cei doi Indieni treceau pe sub cracă.

Scotând răcnetul său de luptă, uriașul nostru își dădu drumul și-l văzui încălecând în spinările celor doi Indieni cari mergeau înainte; nenorociții se prăbușiră sub puterea izbiturii.

Ceilalți doi rămaseră o clipă incremenți, văzându-și tovarășii îngropați dedesubtul acestei făpturi uriașe.

— Gata! strigă Marian.

Îi văzui trupul sburând prin aer pe dinaintea mea; îmi făcui și eu vânt și mă lăsaș pe spațele Cingalezului care se afla pe partea mea.

Îi culcai la pământ și-mi încleștai mâinile în jurul gâtului său, dar aveam un potrivit dâr.

Îmi strânse încleșturile mâinilor ca într'un clește și cu o putere uimitoare încercă să-mi îndepărteze brațele, ca să-și elibereze gâtul.

Atunci îmi adunai și eu forțele și, strângând tot mai tare, îmi îngropai degetele în beregata lui.

Potrivnicul meu părea însă să fie de fier, nu alta, căci străduințele sale de a se elibera deveniră tot mai furioase.

Simțeam că-mi pierd puterile, rotocoale de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor și inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Deodată văzui ca prin ceață un braț enorm, negru, trecând-mi pe dinaintea ochilor și o mână mare se infipse în ceafa Indianului. În aceeași clipă încetă împotrivirea dâră a dușmanului meu, care căzu grămadă și rămase nemișcat.

Mă ridicai cu greu, clatinându-mă pe picioare, dar mă silii să-mi recapăt energia.

Văzui apoi pe Pongo aplecându-se asupra dușmanului lui Marian, care tot se mai sbătea și-l lăsa și pe acesta fără suflare.

— Aștia zic și eu c'au fost potrivnici primejdioși — găfai Marian, ridicându-se cu a nevoie.

— Acum trebuie să-l legăm bine și să-l întepenim de copaci, cât mai departe unul de altul.

Cu propriile lor lațuri cari urmau să ne gătule de noi îi legară pe leșinați, apoi Pongo îi târî în desis și acolo fură legați de arbori,

cu fâșiile de mătase trainică din care erau turbanele lor.

25

— Să mergem! zise Marian, mulțumit. — Acum ne putem lua după urmele lor pornind din luminișul acela mic. Presupun că îndărătul tufișului de unde s'au ivit ei, vom da de o cărare ce duce la templul lor ascuns.

Pornirăm înaintea pe potecă spre răsărit, către luminișul cel mic.

Din pricina turburării în care ne aflam și a grabei, făcurăm o mare greșală, pe care a-veam s'o plătim scump.

Curând furăm în luminișul unde se iviseră indienii. Rămaserăm pe loc câteva clipe, ascultând cu încoadare spre pădure, apoi străbăturăm încetîșor răriștea și cercetarăm tufișul de unde ieșiră „găuitorii”.

Pongo cădu repe de de potecă, foarte dibaciu ascunsă sub niște ramuri. Era îngustă de tot și făcea nenumărate cotituri prin pădurea deasă.

Pongo luase conducerea. După vreo cinci minute de mers cu bigare de seamă prin desișul încălciit, ne oprirăm brusc și ne privirăm speriați.

Departe în dărătul nostru în pădure răsunară deodată strigăte ciudate. Și imediat ne dădurăm seama că erau cei patru indieni doborâți de noi. E drept că-i legasem și-i mai ținuisem și de copaci, dar uitasem... să le punem căluș.

Nu mai era acum vreme pentru imputări, ci trebuia să fim cu luare aminte, ca să nu cădem în mâinile tovarășiilor lor, cari probabil vor ieși din templu, să ne întâmpine.

— Înainte! porunci Marian, în șoaptă. — Poate că călăm iarăși de un luminiș. N'are nici

un rost să rămânem locului sau să mergem înapoi. Dacă vom da iarași de slujitori de ai zeiței Kali, va trebui să ne folosim de arme, de nu vom găsi alt chip să ne scăpăm de ei.

Pornirăm din nou, cu mâna pe revolverele din buzunar, în vreme ce Pongo ținea cuțitul gata pregătit să se folosească de el.

Când ajunserăm la o cotitură a potecii, Pongo se opri deodată și ridică mâna. Rămaserăm îndată în loc și auzirăm sgomot de pași ușori cari se apropiau.

IV. — IN TEMPLUL ZEITEI

Pongo se apropia de cotitură și se aplecă. Noi trăsesem armele și așteptam să vedem ce o să urmeze.

După câteva clipe doi Indieni veniră în fuga mare pe după cotitura potecii. În frunte un bărbat mai în vârstă, cu barbă rară, albă, iar îndărătul său un tânăr înalt și subțirel.

Tresăriră speriați văzând la doi pași înaintea lor făptura uriașă a lui Pongo, dar nu mai avură răgaz să se apere. În clipa următoare camaradul nostru îi și înhățase și le ciocăni capetele, așa cum știa el.

Cei doi căzură mototol, iar uriașul Negru îi trase nițel mai încolo, îi lăsă jos și zise:

— Massers leagă și pune căluș!

Apoi se 'ntoarse la cotitura potecii și își încordă auzul.

Îi legarăm și puserăm câte un căluș în gura celor doi și când Pongo se înapoia, arătă

spre un copac care-și resfira ramurile deasupra potecii și șopii:

— Massers întinde în sus lui Pongo dușmani, Pongo ascunde ei acolo. Poate avem nevoie de dâșii.

De când era cu noi învățase ce servicii pot aduce ostatecii și poate că aceștia doi erau ostateci foarte de preț.

Il înhățarăm mai întâi pe Indianul bătrân și-l duserăm la copacul pe a cărui cea mai de jos creangă Pongo se și saltase. Il ridicarăm pe leșinat, camaradul nostru îl prinse și dispăru cu el printre crengi.

Curând fu și celălalt ascuns în frunzișul arborelui și Pongo o porni înaintea noastră mai departe pe potecă. Strigătele Indienilor doborâți de noi încetaseră; probabil că fuseseră găsiți de tovarăși de-ai lor ce dădeau târcoale pe acolo și acum se luaseră, de sigur, după noi.

Să fi trecut vreo cinci minute de când Pongo doborâse pe cei doi Indieni, când uriașul Negru se opri iarăși, se dadu repede cu un pas înapoi și desfăcu crengile unei tufe de pe dreapta potecii.

Ne apropiarăm și văzurăm că și îndărătul acestei tufe se făcea o potecă

Acum văzurăm și de ce se dăduse atât de repede îndărăt Pongo. Poteca pe care mersesem până atunci se sfârșise și într'un luminiș mare, înconjurat jur-împrejur cu desiș de nepătruns, se înălța un templu străvechiu.

În niciun caz n'am fi putut străbate acum luminișul, ca să mergem la clădirea a cărei poartă era deschisă. Trebuia sau să așteptăm până s'o întunece, sau să căutăm altă intrare.

28 Și poteca asta descoperită de Pongo părea să răspundă și în alt punct al luminișului, căci făcea o cotitură, așa că rămăserăm mereu la vreo doi metri de luminiș.

Pongo se târi foarte încet mai departe, cercetând neconținut desigur ce se afla între noi și rariște. Părea să presupună că de aici pornea iar o potecă ce ducea la vreo intrare lăaturalnică a templului.

Ne oprirăm, auzind deodată gălăgie în luminiș. La început fu un strigăt general de furie, apoi se făcu tăcere câteva clipe, pe urmă răsunară chemări, care păreau să se adreseze unei anumite persoane.

Chemările deveneau tot mai stăruitoare și Marian șopti :

— Aha! să știi că acum îi caută pe cei doi Indieni doborâți de Pongo. Se pare că vom avea ostateci de preț dac'o fi s'ajungă lucrurile departe.

— De-am fi undeva în siguranță! — zisei eu. — În luminiș nu putem merge, atâta vreme cât se ațin credincioșii acolo. Și pe poteca asta de aici am putea avea vreo întâlnire neplăcută din clipă 'n clipă

— Nu cred — își dădu părerea Marian. — După părerea mea, poteca asta nu e folosită niciodată de o mulțime mai mare de oameni. Pare să fie mai curând un fel de drum particular pentru preoții mai mari. Poate chiar cei Indieni, pe care i-a doborât Pongo, să îi trecut pe aici. Nădăjduiesc că vom găsi acum un drum secret în templu. Și să vezi că tot Pongo o să ni-l găsească și pe asta.

Abia încetase cea dintâi larmă din luminiș,

Pongo se îndreptă iar spre stânga desişului şi începu să cerceteze tufele una câte una. Il urmărim încetişor, ciulind mereu urechile spre zămintiş şi privind a teasa înapoi, ca să vedem dacă nu cumva fanaticii vor căuta şi pe poartă aceea.

Dar nu se arată nimeni, în schimb auzirăm într'acolo murmure slabe; se părea că slujitorii zeiţei ţineau sfat cu privire la ceea ce aveau de făcut.

Pongo scoase un şuielat slab, apoi dădu iar în lături crengile unei tufe, întoarse capul spre noi şi ne privi cu o mutră triu-fătoare. Ne apropiară repede de el şi văzurăm în tufa aceea o gaură mare, care ducea pieziş în pământ. Se părea că găsiserăm drumul tănuit spre templu.

Marian scoase imediat lampa de buzunar şi luminează în gaură.

— Pereţi trainici din pământ şi un tavan — zise el apoi. Cred că suntem pe drumul cel bun. Hai să mergem! Pongo, mai bine să rămâi tu în urmă, căci dacă vom cădea în vreo capcană, ne poţi ajuta mai lesne. Maha trebuie să rămână afară.

Prietenul meu îşi dădu drumul în gang; îl urmau cu revolverul în mână. Ghepardul se aşezase — la porunca lui Marian — sub o tufă de lângă intrare.

Gangul deveni mai larg. Podeaua, pereţii şi tavanul erau netede, aşa că nu puteau fi uşi tălmulite, pe unde să fim atacaţi pe neaşteptate. În cele din urmă dădurăm de un zid din blocuri mari de piatră. Era temelia templului. Acum trebuia să găsim intrarea secretă, sau

30 mecanismul cu ajutorul căruia se punea în funcțiune ușa ascunsă.

Marian luminează zidul piatră cu piatră și în cele din urmă își îndreaptă lampa mai mult timp spre un loc anumit; putui vedea atunci că acolo era cioplit într'un bolovan un cap de tigru, care ieșea în relief.

Marian se feri să-l atingă, căci putea fi vreun semnal de alarmă pentru cei din templu.

— Cred că trebuie să încerc cu capul acesta de tigru — zise prietenul meu, în cele din urmă. Primejdios e, nu-i vorbă, dar de intrat trebuie doar să intrăm în templu.

Fără să mai aștepte răspunsul meu începu să răsucească încetișor capul de tigru. Când îl întorsese cu totul spre dreapta, se auzi un șopot slab în zidul din fața noastră. Marian apăsă îndată pietrele mari și atunci se dădu înapoi o bucată mare de zid.

O boare de aer rece ne izbi, amestecat cu un miros ca de tămâie. Prietenul meu stinse îndată lampa și acum puturăm vedea o încăpere mare, cufundată într'un semi-întuneric verzui.

Afară de câteva bănci cioplite și o scară îngustă care ducea spre tavan, încăperea era goală. Înaintea scării atârnavă în jos șnururi groase, care păreau șerpi în semi-întunericul de acolo.

— Robert — șopti Marian — încăperea asta o fi chiar sub sala templului. Cred că nu mă'nșel presupunând că scara duce înlăuntrul unei statui a zeiței Kali. Și șnururile alea vor fi servind la punerea în funcțiune a vreunui mecanism pentru cine știe ce fel de reprezentatii.

care au loc colo sus, în fața credincioșilor. 31
Cred că putem intra fără teamă.

Se strecură în deschizătură și coborî pe câțiva bolovani ieșiți în afară — așezați în chip de scară — până ajunse jos. Atunci intrai și eu în deschizătură și coborîi.

După mine veni Pongo. Închise la loc ușa de piatră și când fu jos privi cercetător în jurul.

— Massers fie cu băgare de seamă, Pongo auzit sgomote! șopti el.

Rămaserăm nemișcați, cu arma în mână; acum auzirăm și noi niște sgomote foarte slabe. Era ca un sfredelit în piatră, care venea dinspre perețele dela dreapta, dindărătul scării ce ducea în sus.

— Parc'ar încerca cineva să slăbească pietrele — șopti Marian. — Să fie oare fetele prizoniere? Hai să trecem dincolo!

Trecurăm binișor pe lângă scară, spre perețele pivniței. Și când îmi lipii acum urechea de una din pietre, auzii lămurit de tot cum cineva scormonea cu cuțitul în piatră.

— Minunat! șopti Marian. — Acum știm cel puțin unde se află închisoarea tinerelor fete. Mă mir numai că indienii le-au lăsat cuțitele. Hm, ciudat! Ia să vedem cum ieșim din pivnița asta! Sus n'aș vrea să mă duc, deoarece bănuiesc că înăuntrul zeiței or fi unele instalațiuni cari ar putea trăda pe un străin. Să cercetăm mai întâi perețele ăsta, căci, de fapt, ar trebui să fie aici un drum ascuns spre încăperile din dos ale templului.

Începurăm fiecare în parte să pipăim pereții la lumina lămpilor de buzunar, dar nu descoperirăm nimic ce-ar fi putut fi vreun resort secret.

În cele din urmă mă întâlnii cu Marian în mijlocul peretelui și luminile lămpilor noastre se împănă... pe un cap de tigră, la fel ca acela de la ușa cealaltă.

Fără să stea pe gânduri, Marian răsuci capul spre dreapta. Iarăși se auzi un sgomot slab în perete, apoi prietenul meu deschise ușa îngustă, ascuțită în perete. Firește că stinserăm imediat lămpile și văzurăm acum iarăși o încăpăre mai mică, luminată slab ca și cealaltă, și în care intrăram cu băgare de seamă.

Dar când Pongo trecu cel din urmă, prin ușa îngustă, aceasta se închise dela sine, cu sgomot.

— Așa dar tot e o capcană! exclamă Marian. — Hai să încercăm, poate izbutim să ieșim.

Dar zadarnic se căzni să găsească vreun mecanism care să deschidă iarăși ușa. Drumul de înapoiere ne era tăiat. Și din faptul că ușa se închisese abia când intrase și Pongo, puteam trage încheierea că fuseserăm observați.

Începurăm imediat să cercetăm ceilalți pereți ai micii încăperi, dar nu puturăm descoperi nimic. Era o adevărată capcană.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ne vinдем pielea cât mai scump — zise Marian, când ne dădurăm seamă de zădărnicia străduințelor noastre. — Nădăjduiesc că avem ostateci buni în cei doi Indieni pe cari i-a amețit Pongo — poate că ne vor da drumul, dacă îi vom elibera și noi pe dânșii. Altminteri vor trebui să flămânzească și ei. Dar mie îmi pare rău de cele două fete, pe care nu știu zău dacă le-om putea scoate de acolo unde sunt închise.

— Mariane — zisei eu — nu trebuie să pierdem nădejdea — poate mai e și altă scă-

pare. La stânga noastră trebuie să fie carcerile în care se află cele două Englezoaice. Să mai încercăm odată, poate se găsește acolo o ieșire.

Stateam amândoi în mijlocul încăperii și făcui cu hotărâre câțiva pași spre peretele tu pricina.

— Stai! strigă Marian și rămasei ținut locului.

Călcasem cu toată puterea și pașii mei sunaseră deodată a gol. Indreptai îndată lumina lămpii în jos, spre podeaua din lespezi de piatră, fiecare de vreun metru și jumătate pătrat.

Mă lăsai în genunchi și începui să cercetez cu cuțitul crăpăturile dintre pietre. Marian îngenunchiase în fața mea și făcea același lucru.

Deodată se auzi un sunet, apoi lespedeaua se lăsă încet în jos sub mâinile noastre. O împinserăm cu totul în jos și, la lumina lămpilor noastre, văzurăm că gaura ce se ivise era adâncă de vreun metru și jumătate. Fundul era din lut netezit, ca și gangul de sus, prin care ajunserăm în templu.

Spre stânga, către peretele pe care vroisem să-l mai cercetez odată, se continua probabil un gang, căci când Marian ținua lampa îndreptată în gaură, nu văzu capătul tunelului în spre partea aceea. Celelalte trei părți ale găurii erau din lut și n'aveau niciun fel de crăpături din care s'ar fi putut deduce c'ar fi vreo ușă ascunsă.

— Poate că tot vom găsi o ieșire — zise Marian. — Mai rea decât e n'o să ne putem face situația.

Se lăsă în groapă, luminează tunelul și zise:

— E un gang foarte lung, de cel puțin trei-

34 zeci de metri. Sus e un perete de lut. Veniți jos, vom pune apoi la loc lespede de piatră.

În vreme ce eu coboram, Marian merse o bucată scurtă în gang. Îl urma și făcui astfel loc lui Pongo, care coborî și ridică înapoi lespede. Avea o închizătoare simplă pe care o dădusem în lături, întâmplător, cu cuțitele noastre.

Abia se închisese însă chepengul acesta, că tresărirăm speriați. Dacă n'am fi găsit gangul acesta, am fi fost nevoiți să luptăm pe viață și pe moarte în încăperea pe care tocmai o părăsisem, căci auzirăm lămurit acum pe lespede de piatră de deasupra noastră o săritură grea, apoi... mârâitul unui tigru întăritat.

Indienii îi dăduseră drumul în încăperea în care presupuneau că ne aflăm.

— Robert, tu cu Pongo trebuie să căutați a înțepeni bine lespede de piatră — șopti Marian — pentru ca indienii să n'o poată deschide pe dinafară.

Mă pusei imediat pe lucru și, ajutat de Pongo legai cu sfoară zăvorul atât de bine, încât nu mai putea fi tras din partea cealaltă.

— S'a făcut! șoptii apoi.

Marian porni încetișor dealungul gangului. Acesta era atât de scund încât trebuia să înaintăm în patru labe.

Mă izbii de Marian, care se oprise brusc. Din nemișcarea sa ghicii că asculta cu încordare, așa că rămaseli și eu liniștit.

Auzii acum deasupra noastră același răcâit în piatră care ne izbise încă în pivnița templului. Marian îndreptă îndată lumina lămpii în sus și în clipa următoare scoase un „Ah!” de mulțumire.

Într-o mică adâncitură a tavanului descope-
 lame un zăvor, pe care-l trase cu băgare de
 seamă. O placă mare se lăsă încet în jos și
 se imbucă în bucata mică a gangului, care ne
 mai despărțea de peretele de lut, așa fel că
 din locul unde ne aflam ne puteam târi în
 deschizătură.

Răcâiturile în piatra încetaseră chiar în clipa
 când Marian trăsese zăvorul. Și când prietenul
 meu îndreptă lumina lămpii în deschizătura
 întunecoasă, văzurăm capetele a două fete fru-
 moase, pe ale căror chipuri era întipărită o
 hotărâre dărză. În mâna mică a uneia din fete
 scliepa un cuțit.

— Stați — șopti Marian, răzând — nu ne
 înjunghiați, dudușelor, căci vrem să vă elibe-
 ram. E drept că am nimerit și noi într-o căp-
 cană, dar cu ajutorul lui Dumnezeu vom ieși
 din ea. Nurnele meu e Farrow și sunt aici cu
 tovarășii mei..

— Oh, acum știu! exclamă fata cu cuțitul.
 Camarazii d-tale sunt domnul Bertram și
 credinciosul Pongo. Citeam mereu cu interes
 descrierea aventurilor dv. Ce bine îmi pare!
 Acum suntem salvate.

— Să nu ziceți încă asta. Mai întâi trebuie
 să venim sus ca să examinăm carcera dv.

Marian se ridică și se sălta în închisoarea
 tinerelor fete. Eu și Pongo îl urmaram și fu-
 ram întâmpinați cu multă căldură de cele două
 englezoalce. Erau surori, se numeau Maud și
 Mabel Roberts și, fiind fiicele unui foarte bogat
 moșier englez, porniseră singure în lumea largă,
 mâinate de dorul de aventuri.

Vrolseră și ele să străbată pe jos Ceylon-ul,

ca să cunoască țara și oamenii, și pe poteca îngustă ce ducea peste deal fuseseră atacate brusc, azvârlindu-li-se pături peste cap. Abia când fură în carceră, care primea lumina slabă prin niște deschizături înguste în tavan, constatară că se aflau în puterea Indienilor.

— Pe unde au ieșit Indienii ? întrebă Marian.

Mabel, care era cu un an mai în vârstă ca soră-sa, arată un loc în peretele dinspre miez-noapte. Imediat luminaram lespezile de piatră, dar nu puturăm descoperi crăpăturile ușii.

Apropiându-ne de zid, auzirăm deodată, de dincolo, un murmur ușor. Apoi... pufăitul și mârâitul tigrului.

Probabil că Indienii vroiau să dea drumul fiarei în carceră; poate că se temeau de noi, pentru că ne pricepuserăm să-i amețim pe cei patru paznici ai lor.

— Dați-vă repede înapoi, dudușelor! șopti Marian. — Pongo, vino 'ncoă, acum e acum!

Stinserăm lămpile și așteptarăm cu multă încredere să se deschidă ușile. Pongo stătea în spatele nostru. Deodată se auzi un sgomot slab și văzurăm nelămurit în lumina aceea turbure, deschizându-se încet ușa.

Imediat mârâitul tigrului răsună chiar în fața noastră. Trebuia să intervenim, altminteri era prea târziu.

— Gata! porunci Marian, cu glas coborât.

Ne aprinserăm îndată lămpile ce le țineam în mâna stângă și lumina vie căzu pe capul unui tigru enorm, care-și vâri botul prin crăpătura ușii.

Ochii mari și scânteietori ai fiarei se închi-

ce ră, orbiți de lumină, — dar noi și duseserăm la ochi armele și în clipa următoare traserăm.

Trupul urlaș al tigrului se prăbuși îndată grămadă, cu un răged înfiorător. Incepu să se zvârcolească în luptă cu moartea, bătând cu labele împrejur și câteva țipete răsunătoare ne dovediră că-i nimerise pe Indienii cari stătuseră în apropierea sa.

Trebuia să ne folosim acum de panica ce se stărnise în rândurile credincioșilor zeiței Kali.

— Haide, Pongo! strigă Marian. — Impinge ușa cu toată puterea! Tigrul trebuie să sboare de aici. Haideți, duduilor, țineți-vă de noi!

În vreme ce tinerele fete alergară spre noi, Pongo își făcu vânt, apoi se năpusti cu toată puterea în ușa de piatră.

Tigrul în agonie fu zvârlit cât colo când ușa grea se deschise brusc și câteva țipete dovediră că vreo câțiva Indieni fuseseră și ei nimeriți.

La lumina lămpilor văzurăm un gang lat de vreo șase metri. Trupul tigrului sburase până la peretele opus și trei corpuri omenești zăceau de asemenea acolo, nemișcate. Ceilalți Indieni fugiseră, după cum dovedeau pașii grăbiți ce se îndepărtau spre stânga.

V. — O ELIBERARE PRIMEJDIOASĂ.

Ne repezirăm îndată în gang. Acum ni se oler ea singura putință de fugă, înainte ca Indienii să se 'ntoarcă în număr mai mare, sau să mai trimită, poate, un tigru asupra noastră.

La vreo zece pași în fața noastră îi văzurăm

pe cei din urmă doi Indieni dispărând spre stânga într'o deschizătură a gangului. Marian trase îndată după ei.

Când ajunserăm la locul pe unde pieriseră, văzurăm o deschizătură îngustă în peretele gangului. După câțiva metri dădurăm de o scară care ducea în sus.

Urcarăm treptele câte două. Mergând în direcția această trebuia s'ajungem în încăperea templului unde se afla statuia zeiței Kali. Cu siguranță că acolo se vor fi adunat credincioșii în număr mare și noi trebuia să ne ivim brusc ca să provocăm panică și în rândurile lor.

Pongo rămăsese cu cele două fete, care nu puteau alerga atât de repede.

Graba noastră se dovedi îndreptățită, căci când ajunserăm la capătul scării, tocmai se închidea încetișor o ușă îngustă de bronz. Ne zvârlirăm într'insa cu toată puterea, auzirăm țipete de spaimă, apoi canatul se deschise și văzurăm, la vreo doi metri înaintea noastră, spatele sclipind auriu al unei statui de zeiță, înaltă de vreo zece metri.

Trei Indieni săriră în lături de lângă ea, dar alți doi căzură la pământ, nimeriți de gloanțele lui Marian. Vruî să ocolesc statuia, dar Marian mă opri :

— Stai, Robert, trebuie să intrăm înăuntru în statuie și atunci suntem salvați. Bagă tu de seamă, dacă vin Indienii. În caz că vin, trage fără milă într'înșii. În vremea asta eu voi căuta intrarea în statuie. Ah, uite aici contururile unei uși!

Marian se apropie de tot de uriașa statuie, pe când eu mă oprii la ușa mică și veghiai de

amândouă părțile. Cele două Englezoaice ieșiră împreună cu Pongo pe ușă și Mabel mă rugă:

Domnule Bertram, îmi poți împrumuta un revolver? Ma pricep să trag și mă voi simți mai sigură cu arma în mână.

— Cu plăcere, dudule.

Îi dădui al doilea revolver al meu și abia îl lua că se și iviră de ambele laturi ale statuii Indieni, purtând în mâini cuțite lungi. Când ne zariră, rămaseră nemișcați câteva clipe, apoi se auzi un îndemn la luptă și, scoțând urlete sălbatece, se năpustiră asupra noastră.

Trasei imediat în cei din față și în aceeași clipă detună și arma Mabel-ei. Privii repede spre stânga, văzui pe cei doi Indieni, cari se năpusteau dintr'acolo, dându-se înapoi și pe ceilalți luând-o la goană, apoi mă 'ntorsei iar spre dreapta.

Și acolo dispăruseră Indienii, afară de unul, care zăcea nemișcat la pământ și alți doi cari se târau cu greu în patru labe.

— S'a sfârșit? întrebă, peste umăr, Marian, care lucra de zor la statuie. — N'am găsit încă închizătoarea; chiar așa de ușoară nu pare să fie treaba.

— Nu poți strica broasca cu gloanțe? propusei eu.

— M'am gândit și eu la asta — răspunse Marian — dar n'aș vrea s'o stric. Dacă o deschidem cum trebuie, o putem încuia după ce vom fi înăuntru și astfel îi ținem în loc pe următorii. Ah, a pocnit ceva, — acum o să izbutesc.

Vrui să spun ceva, dar fui întrerupt în chip neprevăzut. Ca să ne păstrăm o cale de fugă,

40 lăsasem deschisă ușa de metal prin care venisem din pivniță. Nu ne gândisem însă că s'ar putea ivi dușmani noi îndărătul nostru.

Și deodată îmi simții beregata încheștată cu putere și în același timp fui tras înapoi. Și lui Pongo i se întâmplă la fel, căci se izbi de mine.

Dusei mâna la gât și simții un laț subțire de piele, care-mi fusese zvârlit peste cap. Eram târât cu putere înapoi, spre ușa deschisă.

Din nefericire, amătirea mea bruscă atrase atențiunea lui Marian. Și tocmai când mă credeam pierdut, detunară două gloanțe din revolverul său.

Imediat nu mă mai simții tras și căzui cu fața înainte, iar lângă mine Pongo.

Îndărătul nostru, însă, ceva se rostogolea pe scară. Imi desfăcui lațul subțire, mă'ntorsei repede și luminai în jos scara îngustă. Doi Indieni înalți se rostogoleau unul peste altul, oprindu-se la capătul scării. Marian nimerise bine.

Inchisei ușa de metal, ca să nu mai avem astfel de surprize neplăcute, apoi îmi îndreptai din nou luarea aminte spre partea dreaptă a statuii.

Deodată auzii un sgomot slab, pe care nu mi-l putui explica dintru 'ntâi, dar Pongo mă ghionti și arată în sus. Privii spre capul statuii și curând văzui și pe margine o mișcare ușoară. Fără să stau pe gânduri ținții și trăsei. Simții o mulțumire nespusă auzind un țipăt ca răspuns la glonțul meu.

Se auzi un pocnet tare, apoi Marian strigă, triumfător :

— S'a deschis ușa. Ba văd chiar scara care

duce în plință. Haideți, duduilor, eu voi merge înainte, pentru cazul c'or fi Indieni și culo jos. Robert, tu rămâi la urmă! Caută de întepenește închiderea, legând-o cu ceva.

Prietenul meu se făcu nevăzut pe ușa îngustă, cele două fete și Pongo îl urmară și, după ce încodli în sus dacă nu se mai arată vreun Indian, coborâi și eu în statuie și închisei ușa după mine. O legai cum mă povățuise Marian, apoi mă dădui jos pe trepte.

Prietenul meu și urcase cele câteva trepte care duceau la lespede de piatră de unde intraserăm în templu. Dispăru în gang, ne strigă de acolo că totul e în regulă, după care îl urmarăm cu toții.

Răsuflai ușurat când ieșii la aer liber, din gangul îngust. Maha ne sări bucuros înainte și cele două fete începură să-l mângâie, când le apuserăm că el era prietenul și însoțitorul nostru.

Maud Roberts îl rugă pe Marian să-i dea și el al doilea revolver al său. Armele ce le avuseseră îi fuseseră luate de Indieni, afară de cutiașul pe care-l ținuse într'un buzunărel ascuns.

La drum! zise Marian. — Trebuie să ne grabim cât se poate de mult. Duduilor, trageți fără cruțare dacă vom fi amenințați în vreun fel oarecare. Pongo, tu o iei înainte, — Robert, tu după Pongo! Eu rămân acum la urmă. Haideți!

și rămas celălalt ghepard

Ne croirăm drum prin tufișul des și începurăm a alerga pe poteca îngustă. Când să ajungem la cealaltă potecă, unde doborâsem pe cei doi Indieni aproape de templu, se auziră

din luminiș răcnete furioase. Fanatici! descoperiseră fuga noastră.

Ne îndoirăm goana, căci trebuia să ajungem înaintea Indienilor la cealaltă potecă. Și, din fericire, așa se și întâmplă; e drept însă că nu mai erau decât cu vreo douăzeci de metri îndărătul nostru, după cum deduserăm din urletele lor sălbatice.

Mă temeam să nu ni se înfunde, căci cele două fete n'ar fi putut alerga atât de repede, încât să nu ne ajungă urmăritorii. Noroc că poteca era îngustă, astfel că Marian îi putea reține prin gloanțe.

Abia mă gândisem la asta, că revolverul său și detună de două ori în șir. Se auziră țipete, apoi un răcnet scos din mai multe gâtlejuri.

— Au rămas puțin în urmă — zise Marian. — Cred că tot vom scăpa. Robert, ne'ndreptăm spre apus, unde putem nădăjdui mai curând să dăm de ajutor. Ce s'a întâmplat?

Mă oprisem brusc și trasei trei gloanțe la rând spre făpturile care se ridicau înaintea mea. La numai zece metri depărtare opt Indieni veniseră de după o cotitură a potecii; în mâini aveau lațuri dintr'acelea grozave. Se dădură fulgerător înapoi, luând cu dâșii pe unul din tovarășii lor, pe care-l rănisem numai ușor, probabil. Dindărătul lor se auzeau, însă, strigăte de triumf, căci acum urmăritorii neîndurători ne prinseseră în capcană, pentru că de pe potecă în desiş nu puteam trece.

Marian, care-și dăduse îndată seamă de situație, răsé și strigă camaradului nostru Negru:

— Pongo, ia-i repede jos pe cei doi Indieni!

Asta era singura cale care ne rămânea. În apăsarea mea uitasem de cei doi. Pongo se cățăra repede în copac și în vremea asta eu supravegheam poteca dinaintea mea, căci era delăsine înțeles că indienii vor încerca în fel și chip să pună mâna pe noi sau să ne ucidă.

Și deodată năvăliră doi Indieni de după cotitura și se repeziră asupra mea. Pe primul îl rulcai la pământ cu un glonț nu departe de mine, dar când țintii pe al doilea, care era cu rășiva pași mai în urmă, mă pomenii fără gloanțe în revolver.

Indianul — o namilă cât toate zilele — avea un cuțit mare în mână. Nu mai aveam timp să vâr un încărcător în armă și trebuia să mă folosesc și eu de cuțit.

Când îl scosei însă, îmi veni o idee.

— Maha, înhață-l! strigai.

În aceeași clipă trupul mlădios al ghepardului sbură pe lângă mine, năpustindu-se asupra indianului. Acesta rămase încremenit și în momentul următor animalul îl înșfăcă de beregată, calcându-l la pământ.

Vării repede un încărcător în armă, îl chemai apoi pe Maha și-l mângâiai, spunându-i cuvinte dragăstoase.

Întorcând capul, îl văzui pe Pongo coborând din copac cu Indianul mai vârstnic. Imi îndreptai iar atenția în față, iar Marian strigă credinciosului nostru uriaș:

Scoate-i călușul, Pongo!

Apoi, adresându-se bătrânului:

Vorbești englezește?

— Da, Sahib — răspunse omul cu glas melodios. — Mă văd în puterea dv. împreună cu fiul meu. Ce se va întâmpla cu noi ?

— Suntem urmăriți de oamenii d-tale; și în fața noastră se află o altă ceată mai mică — răspunse Marian. — După cum vezi, am eliberat pe cele două domnișoare care au fost prizoniere. Nu vom spune unde am fost și ce știm, dar vrem să ni se dea asigurarea că vom putea părăsi pădurea restingheriți. Atunci vă vom da drumul, d-tale și fiului d-tale.

Urmă o pauză după aceste cuvinte. Probabil că bătrânul chibzuia asupra propunerii prietenului meu.

Tocmai vroiam să măntorc, când observai iarăși o mișcare înaintea nea. Ridicai arma dar nu trasei, căci cei doi Indieni cari se iviră acum țineau brațele ridicate și în mâini aveau ramuri verzi. La un cuvânt al meu ei se opriră la vreo opt metri de mine.

— Sahib, e adevărat că nu veți trăda nimic ? întrebă deodată bătrânul.

— Nu, căci viața noastră ne este mai scumpă decât taina pe care am descoperit-o întâmplător. Cât despre cele două domnișoare, sunt sigur că nici nu știu despre ce fel de vaină e vorba.

— Nu — ce este ? întrebă cele două surori. Noi credeam că am picat în mâinile unor negustori de fete.

— Ei, ați auzit ? făcu Marian. — Numai noi cunoaștem taina, și vom tăcea. Dar de pedeapsa cuvenită tot nu veți scăpa.

— Asta stă în mâna zeiței noastre — zise bătrânul, calm. — Mă voi sfătui cu oamenii mei, Sahib.

— Bine, dar spune-le că nu ne vor putea învinge atât de ușor—asta veți fi băgat și dv. de seamă. Pongo, adu-l jos și pe celălalt Indian! Dv. dadullor, îl păziți pe prizonier.

În vreme ce Pongo se cățără din nou în copac, Maud și Mabel își țineau armele îndreptate asupra bătrânului. Acesta strigă acum câteva vorbe oamenilor săi, cari răspunseră cu strigăte de desamăgire.

Văzui la cei doi Indieni cari stăteau cu brațele ridicate în fața mea, că erau foarte turburați și dădeau din cap adesea. Probabil că nu le convenea să ni se dea drumul.

Deodată, un glas energic întrerupse discuția dintre bătrân și oamenii săi. Era indianul cel tânăr, fiul său, pe care Pongo îl adusese jos și-l scosese călușul.

Vocea sa suna amenințător. Și după ce vorbise câțva timp, din amândouă părțile unde se aflau fanatici se auziră exclamații de încuviințare.

— Domnilor—ni se adresă apoi tânărul preot—suntem înțeleși cu condițiunile dv. Oamenii mei pun în să și ei o condiție, la care nu putem renunța. Dacă n'o primiți, veți putea, de sigur, să ne uicideți pe noi doi, și poate încă vreo câțiva de-ai noștri, dar în cele din urmă tot veți fi învinși.

— Și ce anume ni se cere? întrebă Marian.

— Oamenii noștri rămân aici — răspunse tânărul Indian. — Noi doi mergem cu dv. ca să vă simțiți în siguranță. Însă numai până în luminișul unde ne-ați doborât pe cei patru servitori ai noștri. Acolo ne lăsați, noi ne vom chema oamenii, și din clipa aceea încetează pacea dintre noi. Va fi o distanță de câteva sute de metri între noi, dar vă vom urmări.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse :

— Bine, ne învoim. Dar vă previn să nu vă folosiți de vreo viclenie! Oamenii dv. trebuie să rămână aici până îi veți chema din luminiș, altminteri îi împușcăm fără multă vorbă.

— Oamenii mei rămân aici! răspunse tânărul scurt. — Cei din fața noastră vor trece înainte, câte unul, cu brațele ridicate, și se vor alătura fraților lor dindărătul nostru.

Strigă câteva cuvinte poruncitoare și Indienii din fața noastră—șase la număr — trecură pe dinainte-ne, cu brațele ridicate.

Pongo tăia apoi legăturile celor doi preoți, pe urmă pornirăm la drum voincește.

Curând ajunserăm în luminișul unde îi doborâserăm pe cei patru Indieni dintâi. Cei doi preoți se opriră, în vreme ce noi pornirăm în jos pe poteca ce ducea la plantațiile de orez ale lui Dutha. Și abia făcurăm câțiva pași că se și auziră strigăte în luminiș. Tânărul preot dădea oamenilor săi semnalul de urmărire.

Deodată ne oprirăm și smulserăm puștile de pe umăr, în vreme ce fetele, tremurând, ridicară revolverele. Aproape de tot înaintea noastră se auzi mârâitul furios al unui tigru.

În clipa următoare și veni de după cotitura din fața noastră, se opri când ne văzu, apoi făcu o săritură în lături, în desiş.

Și tigrul acesta ne era cunoscut, căci era misteriosul tigru verde.

— Înainte, înainte! strigă Marian. — Indienii sunt îndărătul nostru.

Alergarăm din toate puterile.

Deodată auzirăm glasuri înaintea noastră —

pași grăbiți, zăngănit de fiare, apoi se iviră făpturi omenești.

Erau polițiști indieni, în frunte cu James Fox, inspectorul detectiv din Colombo. Se opri o clipă mirat când ne văzu, apoi alergă spre noi, scoțând o exclamație de bucurie.

— Bine înțeles, de așa ceva e în stare numai Marian Farrow și camarazii săi! strigă el.

— Eram în căutarea celor două dudui dispărute. — Da, domnișoarelor — se adresa el celor două surori — erați mereu sub supraveghere, după ce ne-ați exprimat intenția să străbateți singure insula, pe jos. Unde ați fost?

— Niște Indieni ne-au prins — răspunse Mabel. — Dar domnul Farrow le-a făgăduit să nu-l trădeze, când ne încercuiseră, mai adineaori.

Inspectorul scoase repede revolverul, slobozi un glonț și îndărătul nostru se auzi un țipăt sălbatic.

Fox se apropia de cel împușcat și-l întoarse pe spate. Apoi dădu din cap și se înapoia la noi.

— Nu trebuie să-ți calci cuvântul, domnule Farrow — zise el. — Cunososc semnul de pe fruntea Indianului și de mult luasem la ochiu pădurea asta, pentru că mulți oameni au dispărut aici. N'aș fi crezut că bătrâna zeiță mai trăiește. Încă o întrebare: l-ați văzut și pe „el“?

— Da — răspunse Marian — și am capătat mare interes pentru dânsul. Nu vrei să ne întovărășim?

— Tocmai ce vroiam să vă propun — spuse Fox, bucuros. — Veți întâmpina cu siguranță aventuri strașnice, ocupându-vă de tigrul verde.

48 Ne strânserăm mâinile, apoi părăsirăm pădurea, străbăturăm plantațiile lui Dutha și ajunserăm la coliba lui încă înainte de a se înopta.

A doua zi, cele două surori își luară un bucuros rămas bun dela noi, fiind conduse înapoi la Colombo de șase polițiști.

Dar noi ne 'ndreptarăm spre coasta de apus a insulei Ceylon, căci inspectorul Fox era de părere că acolo vom lămuri taina tigrlui verde.

Și ce ni s'a mai întâmplat îți Voiu istorisi cu alt prilej, dragă George — încheiă doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului:

Tigrlul verde

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...